

Elutazott a koreai kulturális küldöttség

Pénteken elutazott hazánkba az az öttagú koreai kulturális küldöttség, amely Dzsang Csolnak, a kulturális ügyek miniszterhelyettesének vezetésével kéthetes baráti látogatást tett Magyarországon. A küldöttséget itt-tartózkodása során fogadta Ilku Pál művelődésügyi miniszter. (MTI)

Ülést tartott a járási pártbizottság

Tegnap, pénteken ülést tartott az MSZMP szegedi járási bizottsága. Az ülésen a pártbizottság tagjai megvitatották a községi pártbizottságok munkamódszereinek tapasztalatairól összeállított jelentést, a tömegpolitikai munkáról hozott járási pártbizottsági állásfoglalás végrehajtásáról szóló jelentést, valamint a legutóbbi járási pártértekezlet állásfoglalásának végrehajtásáról előterjesztett összegezt,

amelyhez dr. Kovács József, a járási pártbizottság első titkára fűzött szóbeli kiegészítést.

A pártbizottság ülésének vitájában felszólalt Csepri László, Kovács Jenő, dr. Ábrahám Antal, Rozsi János, Barcsai Géza, Balán Miklós, Ambrus Péter, Vörös Lajos és Kispál Antal. A pártbizottság tagjai az előterjesztett jelentéseket néhány kiegészítéssel elfogadták.

Gyorsmérleg az egyetemi, főiskolai felvételekről

Országszerte bezárultak az egyetemi, főiskolai fellebbezések: az érvényben levő rendelkezések szerint ugyan is a sikeresen vizsgázott, de elutasított pályázók a bizottság elutasító határozata ellen — a kézbesítéstől számított 8 napon belül — az illetékes miniszterhez címezve, a felsőoktatási intézmény vezetőjénél fellebbezhetnek. A nyolcnapos határidő lejárt, a fellebbezések elbírálására előreláthatóan augusztus második felében kerül sor. Illetékesek tájékoztatása szerint a fellebbezési kérelemszám 6 százalék, ami azt jelenti, hogy az adott felsőoktatási intézménybe felvehető elsőévesek létszámának 6 százalékát még nem töltötték be, ezeknek a helyeknek sorsa az augusztus végi minisztériumi döntésektől függ.

Az első összegezések szerint az ideai felvételizők egészében véve valamennyi tagozaton jó felkészültséggel jelentek meg, színvonalas tárgyi tudásról adtak számot. Ebben az esztendőben is jellemző volt a túljelentkezés mellett az egyes karok, szakok közötti aránytalan és egyenetlen pályázati megoszlás. Ezért az egyes felsőoktatási intézmé-

nyek között — sőt azokon belül, egyes karok, szakok vonatkozásában is — rendkívül eltérő volt az úgynevezett „relatív küszöb”. Ez azt az alsó pontértéket jelenti, amellyel még — legalábbis elvileg — a pályázók felvehetőek voltak. Jellemző, hogy a bölcsészkaron a német—olasz, a francia—latin és a francia—spanyol szakokon a relatív kü-

szöböt 20 pontban állapították meg, tehát csak az elérhető maximális pontszámmal vettek fel jelentkezőket. A túljelentkezés, a „túljelentkezés” miatt általában elmondható, hogy a tudományegyetemek bölcsész-tudományi karain ebben az esztendőben is a legmagasabb a relatív küszöb értéke, s általában 17—20 pont között mozogott.

A világnézetünk alapjai tanításának tapasztalatai

1972-ben általánosan bevezetik a középiskolákban

A legutóbbi tanévben a világnézetünk alapjait 145 gimnáziumi és 210 szakközépiskolai negyedik osztályban 350 pedagógus oktatta. Országos jelenség, hogy a tantárgyat tanuló fiatalok örömmel vállalják az alsóbb évfolyamosok politikai foglalkozásainak vezetését, sőt maguk kezdeményezik ezt.

A világnézetünk alapjait tanuló osztályok diákjai, a nem tanuló osztályok növendékeivel szemben 40—50 százalékkal jobb eredményt mutatnak fel a világnézeti problémák értelmezésében, az azokkal való önálló foglalkozásban.

Közölték a minisztériumban, hogy a tantárgy oktatását az 1971—72-es tanévben nem szélesítik, viszont 1972 szeptemberétől általánosan bevezetik a tanítását a középiskolákban.

Már dolgoznak az ehhez szükséges dokumentumok előkészítésén. Az Országos Pedagógiai Intézet az új, elfogadott tantervhez mind a gimnáziumok, mind a szakközépiskolák számára tantervi utasítást készít. Egy szerzői kollektíva ugyanakkor a világnézetünk alapjai tankönyvének és olvasókönyvének pedagógiai terve alapján tankönyvet ír, ezzel párhuzamosan olvasókönyvet is összeállítanak. A tankönyv lényegében a tantervi anyag elméleti mondanivalóját foglalja magában, az olvasókönyv pedig szemelvényekre épülő feladatgyűjtemény lesz, amely a tananyag érdemi elsajátításához szükséges képességek kifejlesztését és megszilárdítását szolgálja.

Tervezők és kivitelezők együttműködési megállapodása

A Szegedi Tervező Vállalat a napokban két vállalattal kötött együttműködési megállapodást. Az Alföldi Közmű- és Mélyépítő Vállalattal, valamint a Délalföldi Gázgyártó és Szolgáltató Vállalattal. Mindkét megállapodás a negyedik ötéves terv időszakára szól.

Nagy jelentőségűek van e megállapodásoknak, tekintettel a jelenlegi ötéves terv célkitűzéseire. Várhatóan jelentősen megnő a mélyépítési munkák fontossága — gondoljunk csak a városban mind égetőbbé váló csatornagondokra! — márpedig az

Jó szó a lovaknak

— Hogyne emlékeznek rá! Kilencszázhuszonhárom októberre óta hajtom a lovakat. Pontosan. Onnan tudom, hogy akkor még nagyon fiatal kölkölegény voltam.

— Szándék szerint, ha erőm is lenne hozzá, még legalább húsz évig elhajtogatnám őket. Nem tudom, bűnnek tartja, vagy nem, de akár vétek, akár nem, én még most is szeretem a lovakat. Mert szót lehet velük érteni.

— Gondolhatja, milyen melleszen ütem én az ostornyél mellé először. Addig csak ökrösbéres voltam, igazkocsis lettem. Hej, de szép lovaim voltak! Lipicai vak ló volt az egyik, de azért nem volt annak semmi baja.

— Mindenre szülni kell. Én erre születtem. Apám is, nagyapám is kocsis volt, azért szeretem még mai napig is. Hajtottam már anynyi lovat, hogy egy becsületet vásárt kitenne, ha mindet egybeterelelnék, de meg nem untam még. Igáskocsisból főtiszt kocsis lettem nemsokára. Darutollas prádés kocsis. Az urasági 'jószágfelügyelőt' hordtam. Csak egy picit pattant az ostor hegye, már repültünk, mint a madár. Maszek koromban öszvért vettem — nagyon okos állat az öszvér, de több huncutság van benne, mint némelyik emberben —, amikor meg bejött a téeszvilág, csikóbetanító fogatos lett belőlem.

SZERETNI KELL A LOVAT

Nem kell vigasztalni, hogy az se utolsó mesterség, jobban tudja ő, mint bárki. Akkor azért hirtelen fölűti a fejét, amikor kérdezem, hány lovat tört be életében.

— Betörni? A fészkes fenét kellett betörni. Azt csak úgy mondják, de okos ember nem úgy csinálja. Szeretni kell a lovat, nem be-

törni. A legvadabb, ficánkoló, ugrabugráló forróvérű csikót is meg kell szelídíteni. Hogy ismerje az embert.

— Tehát be kell mutatkozni először.

— Be hát! De nem ám úgy, hogy Szabados István vagyok, mert abból a ló nem ért meg semmit. Ismerni kell a lovat, mint a gépet. De még annál is jobban. Ha fél, először csak simogatom. Amikor már nem fél, kantárt adok rá. Ráadom, meg-simogatom: hej, de jól áll rajtad, az anyád teremtésit! — aztán levezem. Mintha csak játszanánk. Egyszer-kétszer meglándzsolom, kötélen, karikán körbe forgatom, aztán befogom. Segítséggel őregebb ló mellé, hogy el ne vigye a kocsit. De ha egyszer befogja, ne nézze, hogy karácsony van vagy újév, azt hajtani kell! Ha nem csinálja vele ezt a témát, nem lesz tökéletes ló belőle.

— Volt egyszer egy rugós lovam. A Diana. Pocsék egy ló volt. Képes volt lerúgni az ember kezét a hámfáról. De azt nem én tanítottam be. Ez a kisebbik is itt, balról, ez is olyan volt. Ha csak ránéztem, már hanyatt vágta magát. Szakadt a kötőfék darabokra. Menjen oda most, simogassa meg! Körbecsavarhatja a #ület, azt is állja. A jó ló megérzi, kivel van dolga. Ha goromba hozzá az ember, nem boldogul. Ez a jobbos is megcsinálja most is: ha hangosan szólok rá, csak néz hátra, hogy mit tetszik parancsolni. Nekem tetszett szólni? Jó szó kell a jó lónak.

— Így különböztetem én meg a magunkfajtaikat is. Becsületes ember legyen a talpán, akinek a lovat én a kezébe adnám.

KOCSIBÓL NÉZVE

Azt hiszem, a ma ember a vagy húsvét, se szabad szombat. — Miért dolgozik? — Mert lovak nélkül én már nem tudok megélni. Szép emléke? Van az is, Két lovat hajtott az algyői templomszentelésre. Ott volt a püspök is, meg négy autó is. Azt mondták az urak az uraságnak: Jenő kérlek! Többet ér ez a fogat, mint re. Sajnálhatnám is, mert eljárt föllette az idő. Arany János Epilógus-béli úri lócsiszára, ha tehetne, átnyergete már az autóra. Keresni kell azt az embert, akit lovak helyett, Rettentő nagy értés volt bennük.

Horváth Derső

A szőrös béemvék, kétlőrös lócsós kocsi hajtói közül azért választottam ki Szabados Istvánt, hogy szóba hozzam, hogyan vélekedik az útszélen poroszkaló csöndes öreg a száguldó vak lovakról. Nem átkozódik.

— Azokban is van rendeztebb is, hitványabb is. Nem egyformák. Van olyan is, ha látja, hogy fél a ló, annál jobban nyomja. Örül neki, ha félnek tőle. Egymást nem tudják annyira ijesztgetni, minket riogatnak. Autohoz, úgy látszik, nem kell annyira finom ember. Ezért van az, hogy többen maradnak ott az út szélén mostanában, mint egy csöndesebb háborúban. Az autó nem hallgat a szóra, meglehet, hogy elis szoktunk a jó szótól. A lovaknál ez föltétel.

Különböben is érdekes ember az öreg kocsis. Magáról két szót is alig beszél, de ha megbíztatnák, a lovak regényét talán megírná. Első lova volt a Fáni — a vak Fáni — meg az Apolló. Jött volna a Ecske és az Appendi, aztán az Almas az Adéllal. Bolond nevek voltak azok, törzskönyvből való, de amúgy takarosak. Hámba idomító fogatosként ő így keresztelt: Remegő, Ravasz, Bújdosó. Hadd hallja mindegyik, mi féle.

SZABADSÁG NÉLKÜL

Nyugdíjas kocsisként azt csinálhatja, amit akar. Azt is csinálja. Hajtja a lovakat. Kétszáztizenhat napon fogott be tavaly, pedig egyszer sem kellett volna. Téli minden fogatos pihenést, neki géppel csináltak utat a tanyára, hogy ki tudjon járni. Mikor volt szabadságom? Éjjel kétszer kel föl meg nézni, jól vannak-e a lovak. Nálunk nyolc óra a munkaidő, vagy annál is kevesebb, ő hatot fordít a lovakra, a többit a munkára. Nincs vasárnap, karácsony, vagy húsvét, se szabad szombat.